

„...დაუდევრობისა და გულგრილობის წყალობით უკანასკნელი 80 წლის მანძილზე საქართველოში გაღაშენდა 25 სახეობის უვავილოვანი მცენარე, ხოლო 45 გადაშენების გზაზე... თუ საგანგებო ზომები არ იქნა მიღებული, მოსალოდნელია კიდევ 400 სახეობის უვავილოვანი მცენარე გაღაშენდეს, რაც დიდად გააღარიბებს ჩვენს ფლორას“.

სიქსონი

გამოსაქმის, 56-ე წელი, (№ 1539) • იანვარი 1979, ზასი 20 კაპიკი.

78

— მამაჯეციერი თუ გვამს, ნაგავი მაინც გაგატანე, თორემ, ამ დუგლიონკას გვაში გამხდინა!

ჩემს მეზობელს, ალიბეგას, რომ ესტუმრა ნათესავი, გახალისდა, ცას ეწია, ლაღად იგრძნო კაცმა თავი, გაპურადა, ცხვარი დაკლა, ღვინოც ჰქონდა ძველისძველი, სხვებთან ერთად, მეც მიმიხმო, როგორც კარგი მეზობელი. იცის, სასმელს ზომაზე ვსვამ, სულ არ მტანჯავს ავადობა, ამიტომაც სიყვარულით მომილოცა თამაღობა. ვაღდგერძელე მასპინძელი, მისი ძე და ასულემა, მშობლები და წინაპრები — ამ ქვეყნიდან წასულები. გაეძახოდი მაღალი ხმით, ზეგწიე სახლის ჭერი, ენა უფრო მოვიქარგე, როცა სტუმრის დადგა ჭერი: წამოვდექი ჭიქით ხელში, გავიხედე აქეთ-იქით, „მეზობლებო, მეგობრებო! — დავიძახე მეტის რიხით, — სმენა იყოს, გაგონება! ძვირფას სტუმარს ვაღდგერძელე, თქვენს წინაშე კაცურ კაცად მე ირაკლის ვასახელებ! დაელოცოს სახლის ჭერი, უღდგერძელოს ცოლი, შვილი და სიკეთით ცხოვრებაში ყოფილიყოს კმაყოფილი! არასოდეს მოჰკლებოდეს იმის ოჯახს ლუკმაპური, დაეზარდოს სამშობლოსთვის ვაჟკაცები ვაჟკაცური! მასთან ერთად ვისურვებდი ჩვენს სახელად და იმედად აღეზარდოს ასულემა სასახლოდ, ქართველ დედად!“ მერე გვერდზე დავიხარე, ჩუმად ვკითხე ირაკლისა: „აბა, ძმაო, სათვალავი მითხარ შენი შვილებისა!“ ჩამჩურჩულა: „მაგ საკითხზე საუბარი არა ღირსა, ჭერჭერობით, უცოლო ვარ, ნეტავ, შვილი ვინ მადირსა?! რომ იცოდე, არცა ვჩქარობ, ორმოცდარობს ვარ წლისა, არ მინდა, რომ გავიმწარო წლები ჩემი სიცოცხლისა! ჭერით სწავლას გადავყვე, მერე ავიშენე სახლი, კარგი „ვეშჩიც“ შევიძინე, მის დარაჯად — ავი ძაღლი. ახლა ვცდილობ, მანქანისთვის მალე მოვავროგო ფული. ცოლ-შვილს? ვნახოთ, ვიყოლებ, თუ როდისმე მიჩრევს გული. სულ ვერ ვიტან ბავშვის ჩხვილს, თუ გასურს, გითხრა სიტყვა სწორი, მერე ზოგი ცხრა-ათსაც შობს, როგორც ჭიშინი ღორი!“ რა ეს მითხრა, გავშრი კაცი, ამივარდა თავში სიცხე, ღვინის სასმისს ხელი ვუშვი, ცივი წყალი მოვიკითხე. გულისცემამ დამახუსტა, შუბლიც მქონდა ცხელზე ცხელი, ჩემი ცოდვის შემხედვარე, აწრიალდა მასპინძელი. ვიკრუნჩხები, ვიჭყანები, კაცი გავხდი მუშტისტოლი.. „თუ ვერ იტანს, სასმელს რად სვამს?“ — აბუზღუნდა მისი ცოლი. მე კი გულს სხვა დარდი მიკლავს, ბაგაბუგობს, როგორც დოლი, უეზარი წამალია — მომიტანეს ვაღდგოლი... როგორც იქნა, დავდექი ფეხზე, სახლში მივედ ცოცხალ-მკვდარი, მასპინძელმა ვერც გაიგო, თუ რა მჭირდა სატკივარი. მისი სტუმრის ენისაგან დავრჩი გულში დაკოდილი, უცოლშვილო, უფეხვძირო, ცამდის იყო კმაყოფილი! თანაც მისმა მწარე სიტყვამ მთლად სიცოცხლე მომიშხამა, ნუთუ, მართლა საძრახია, ათი შვილის რომ ვარ მამა?!“

ახალი წლის ღამეს

შალვა ზოლიკაური

ის იყო, მორტიგი საღდგერძელო შევსვით და ზედ თითო აბი კიდევ დავაყოლეთ, რომ ოფიცინატი ქალი დაგვადავა თავს.

— გვერდითა მაგიდიდან გამოგიგზავნეს! — გვითხრა და თორმეტი ბოთლი „ზვარე“ გაგვიმწკრივა.

— ოცდაათნი „ენისელი“... ფუი, ენამ მიყივლა... კისელი ნათალი ჭიქებით იმ სუფრას! — ბრძანა თამაღამ.

პასუსად თოთხმეტი გაუხსნელი ბოთლი მაწონი მოგვივიდა. ისევ გამოიღო თავი ტოლუმბაშმა და ათი შუშა ცხელი რძე გაუგზავნა თანამოინახებებს.

ხუთი წუთიკ არ იყო გასული, ისევ მოგვადავა სველი ლანგრით ოფიცინატი ქალი და საფერავის ფერად დაფერილი კომპოტით სავსე კათხები ჩამოგვირიგა.

— თხუთმეტი შუშა „შამპანური“ მაგათ! — კვლავ წასცდა თამადას.

ჭალმა თხუთმეტი შუშა ახალი არაქანი ციმციმ წაიღო კუთხის მაგიდისაკენ.

საათის ისარი თორმეტს უახლოვდებოდა.

— მეგობრებო! — თამაღამ მაღლა ასწია ასკილის წვენიით სავსე ბროლის კათხა, — ამ სასმელივით ტკბილად, იმ სასმელივით (ზედ რომ არაქანი ელაგა, იმ კუთხის მაგიდისკენ გაიშვირა ხელი) თეთრი წვერით დამიბერდით!

ვიღაცამ სასტარტო პისტოლეტი დააქუხა და დარბაზში მხიარულებამ იფეთქა. — მაშ, როგორ?! ხომ უნდა გაეგო ხალხს, რომ აქ ყოფილი დიდი შარაფისტები, მერე მეტი სმისაგან დიეტაზე და პენსიაზე ერთდროულად გასულემა კვლავაც ჩვენს რჯულზე ვხვდებითო ახალ წელს!

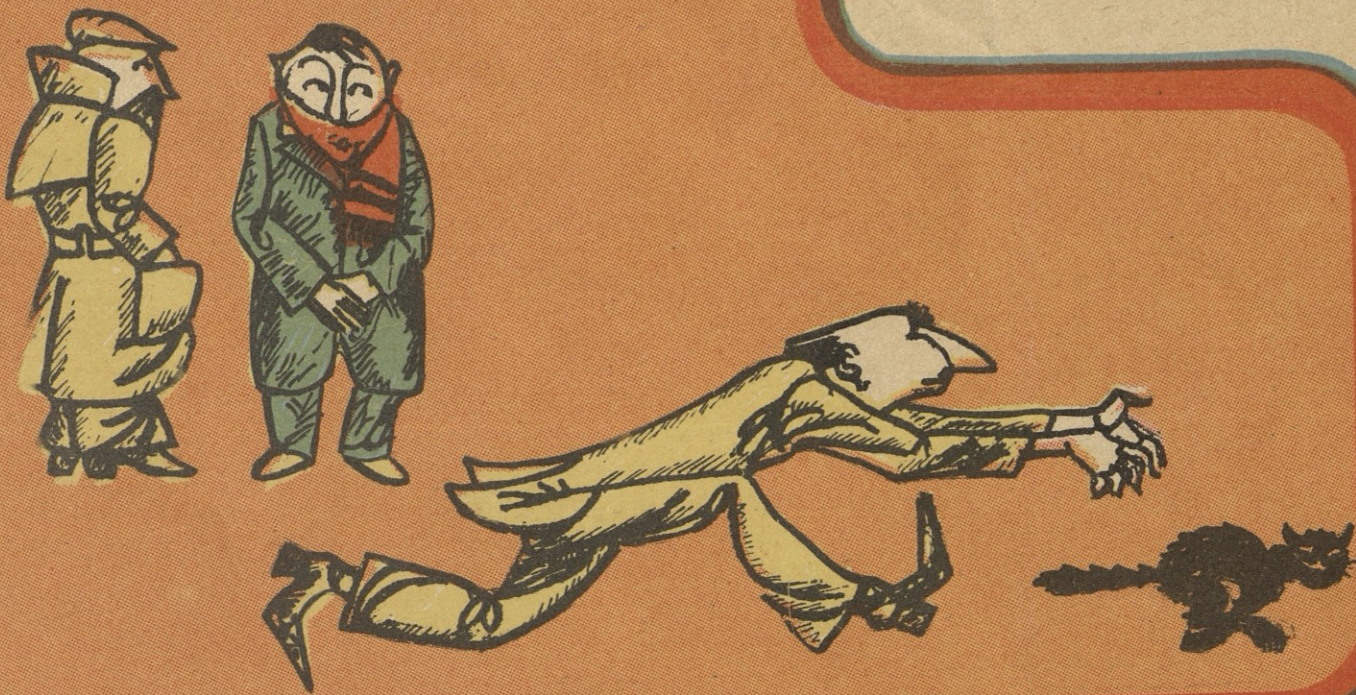
არღანდლო არღაშენია

ნახ. ზ. ფორჩხიძის

— ეს თოვლის ბაგუა ყოველთვის ახი იქცევა: ჯერ უფროსთან შედის და მერე ჩვენთან შემობრძანდება!

— ხედავ, როგორ პარჯიშობს კირილუ?!
— ხვალ უფროსს მიჰყვება კურდღელზე სა-
ნადიროდ!

ნახ. ბ. მრამდისა

ლერი ჩანტლაძე

ვინიატურები უპოვნებებით

ერთმა ინჟინერმა კარგა ხანს აშენა სახლები, მაგრამ ყველა დაენგრა, ვინაიდან ხარბი და მომხვეჭელი გახლდათ, საშენ მასალას ჭამდა და სისხლის სამართლის კოდექსთან მწყურალად იყო. აკი დაიჭირეს კიდევ. მეორე ინჟინერი, მის ადგილას რომ დანიშნეს, დღესაც აშენებს სახლებს და შესანიშნავად იცის სისხლის სამართლის კოდექსი.

უპოვნება: რომ აშენო, უნდა იცოდეს!

ერთმა უცხოელმა სტუმარმა სთხოვა ერთ ქართველს, ეამბნა რაიმე გრემსა და ვარძიაზე. ქართველმა დაწვრილებით უამბო მათი ისტორია, ენაწყლიანად დაუხასიათა მათი ღირსებები, სათითაოდ ჩამოუთვალა მათ მიერ მოხვეჭილი მედლები და დიპლომები. შემდეგ პრაქტიკულად გააცნო „გრემიცა“ და „ვარძიაც“.

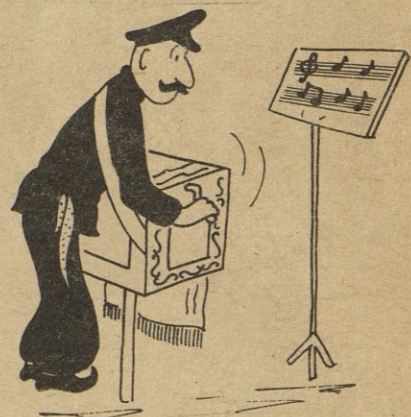
უპოვნება: ვიყვარდეს და იცოდეს მუშობლიური ქვეყნის ისტორია!

ერთმა კაცმა გადაწყვიტა, დაბადების დღე გადაეხადა მაღალ დონეზე. მართლაც, ისეთი სუფრა გაიშალა, კულინარული ხელოვნების შედეგად ჩათვალეს მნახველებმა. კულინარული ხელოვნების ამ ზეიმს მსხვერპლად შეეწირა სამი გოჭი, 14 წიწილა, 57 კალმახი, 3.598 ქვირილი, ერთი ძუძუს ბატკანი, ერთი ხბო და ოჯახის სამი თვის ბიუჯეტი.

უპოვნება: ხელოვნება მსხვერპლს მოითხოვს!

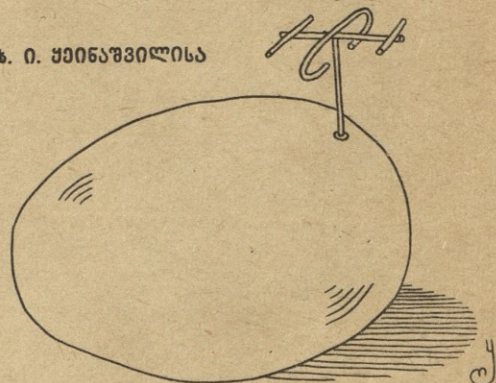
ერთი პატარა თანამდებობის პირი ერთთავად ადგილის გამოცვლასა და დაწინაურებაზე ოცნებობდა. იმდენი მოახერხა, ნანატრი აისრულა: ერთ მშვენიერ დღეს უზარმაზარ, ნათელ კაბინეტში დასვეს. ახალ ადგილზე ფართოდ გაშალა ხელი და ავტომანქანა „ვოლგა“ შეიძინა. სულ მალე ის კაცი კვლავ გადაადგილეს, ოღონდ ამჯერად, ვიწრო, ბნელ, ფანჯრებზე ცხაურაკრულ ოთახში.

უპოვნება: ავტომანქანა გადაადგილების საშუალებაა!

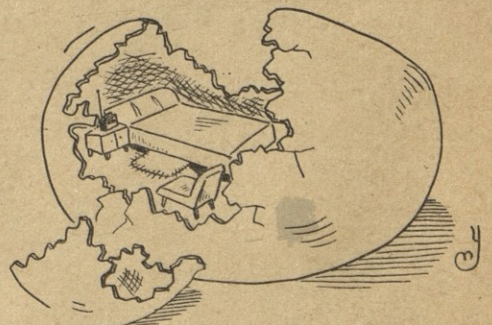

უსიტყვოდ

ნახ. ი. ყვინაშვილისა

უსიტყვოდ

უსიტყვოდ

მემორალური შარში ა. ფირცხალავანი

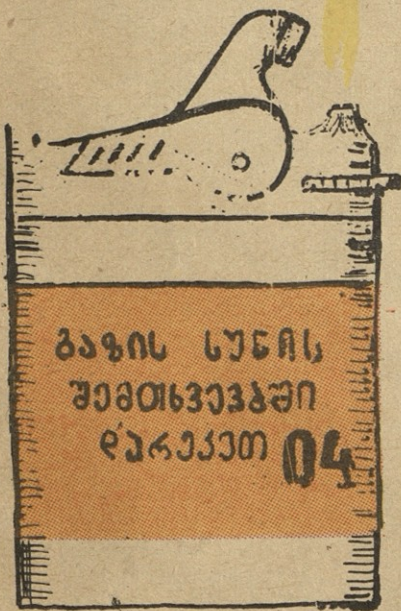
რუიინალი სტუგარი

ბასული წლის ნოემბრის თვეში უურნალ „ნიანგის“ რედაქციას ეწვია რუმინეთის სოციალისტური რესპუბლიკის სატირისა და იუმორის უურნალ „ურ-ზიკას“ მთავარი რედაქტორი, მწერალი მანოლე აუნიაწუ.

— ყველა გზა რომისკენ მიდისო, ამტკიცებდნენ რომაელები, მაგრამ დღეს ვინც ჩამოვა საბჭოთა კავშირში, ვფიქრობ, აუცილებლად უნდა ეწვიოს საქართველოს და, რა თქმა უნდა, თბილისს. ეს ჩინებული ქალაქია. მწერალმა შალვა დადიანმა თქვა: თბილისი ღამით ვარსკვლავებით მოჭედოდა ამობრუნებულ ცასა ჰვავსო. მე კი მგონია, რომ თბილისი დღისით ამობრუნებულ უზარმაზარ თასს ჰვავს, რაშიც ადამიანმა და ბუნებამ ნამდვილი სემირამიდას ბაღები შექმნეს.

ვსვამ სადღეგრძელოს დროის გზაჯვარედინზე ყველა შებაღისას, ვინც უვლის და კიდევ უფრო ალაპაზებს მსოფლიოს ამ ულაპაზეს კუთხეს — საქართველოს!

ნახ. ვ. დვისაძისა

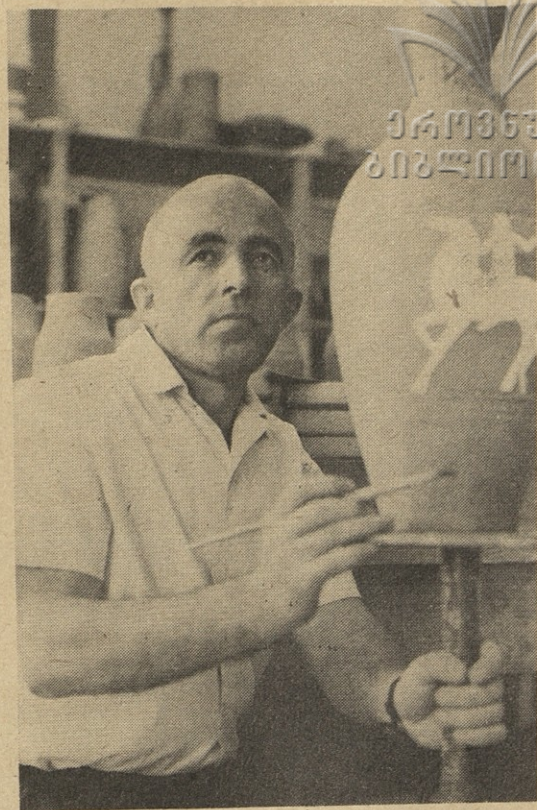
უსიტყვოდ

მურმან ლეზანიძე

საყვანილო იუმორისკა

მამა პირმშოს არიგებს —
საქმის კაცად სჭედს,
მაგალითად აიღებს
ლურსმანს,
აგურს,
კეტს,
ამბავს იწყებს შორიდან,
ეუბნება ცეტს:
„სახლში რახაც მოიტან,
ცოცხალ
თავის მეტს,
ყველაფერი კარგია, —
ჭილობს,
მავთულს,
ჩელტს...“

მკვდარი თავიც გვარგია,
გეფიცები ღმერთს!..
ბიჭუნია თავს უქნევს,
თან სტაფილოს კვნებს,
თავის საკითხს აშუქებს,
ამოცანას წყვეტს.
ეუბნება: „სწორი ხარ,
მივხვდიო, გასაგებია!
ვიციო, რაც მოსაგებია
და რაც წასაგებია!
რომ გავფიქრებ? ცოცხალი
შართლაც ხანდო არ არი —
სახლში რამეს შეგვიჭამს,
ვნახეთ სუფთა წარალი!
მკვდარს კი კატას შევაჭმევთ,
ლუკმა დაგვეზოგება,
ესეც — ჩვენი ხერიო და
ესეც — ჩვენი მოგება!“
„მნაირად არიგებს
მამა თავის ცეტს;
ნიჭიერად გაიგებს
ბიჭი შავს და თეთრს;
იზრდება და კაცდება, —
ცოცხალ თავის მეტს, —
რახაც საღმე წასწვდება:
ხიმინდს,
ზორბაღს,
ფეტვს,
ხილს და კონსერვს ხილისგან,
ერბოს,
კარაქს,
ზეთს —
ეზიდება შინისკენ,
თანაც წითლებს ბხეტს...
ბიჭის მამა იცინის,
არ ემდურის ბედს,
„არ გვირდება ჩიჩინი!“ —
ბიჭს აღერსით ჩქმეტს:
— დაგენაცვლე ჭივარში,
წუთისოფლის კიჭაში
რომ არ ტოვებ წვეთს!“

ეროვნული ბიბლიოთეკა

პურთაზ აბაშიძეს

მისი ნამუშევრების I პერსონალური გამოფენის გახსნასთან დაკავშირებით. მურთაზით სუნთქავს „მერანის“ საგამოფენო დარბაზი და ახვევია მნახველი — დღეში თორმეტი ათასი! ერთმანეთს ეჯიბრებიან კერამიკა და სიცილი, გაისმის ალტაცებული შეძახილები სშირ-სშირი! ხალხში დგას გამარჯვებული, გაღიმებული მურთაზი და ავტოგრაფებს არიგებს შეუსვენებლად, უფასოდ! უსაყვარლესი კაცი და უსაყვარლესი მხატვარი, — ნამუშევარი კი არა, — სულიც გაჩუქოს, მზად არის! უმურველ კარიკატურისტს კერამიკოსს და პლაკატისტს — არც ერთი კოლეგისათვის არ გამოუკრავს — მას — კვანტი! მიღებული აქვს მრავალი ჯილდო — მედალი, დიპლომი!.. დიპლომებია სქელ-სქელი, მედლები — დიდრონ-დიდრონი! კარიკატურის ხატვისას ხმარობს საყვარელ აკვარელს! არც სიცილს აკლებს „ნიანგსა“, არცა ცივ ნიავს აკარებს! როცა ამთავრებს ნახელავს, — სავსეს ფერადი სიცოცხლით, — ისეა ალტაცებული, — თავის თავს თვითონ იკოცნის! იუმორით და სატირით ჩვენს ანტიპოდებს არ ზოგავს! „ნიანგისათვის“ ძალიან ძნელია უმურთაზობა! გვინათოს კერამიკული და ნიანგური გენებით და გაგვახაროს ახალი მიღწევა-გამოფენებით!

ზაურ ბოლქვაძე

მლიქნელის სახლგუზუმი.

თავარი რედაქტორი ზურაბ გვიგაშვილი სააღმასწოლო კოლეგია: ჯ. ბოლქვაძე (მთ. რედ. პოლიტიკა) ჯ. კაციანი, ლ. ლომია, ზ. ლომია, ნ. მაღალაშვილი (მხატვ. რედ.), ზ. ნიჟარაძე, ზ. სიხარულიძე (პ/მგ. მდივანი), ზ. შიგინაძე, ო. ვალიძე
 ტექნიკური რედაქტორი მ. კახალაშვილი, ● საბირისა და იუმორის შუალევი „ნიანგი“ ● თბილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 42,
 საქართველოს კვ. ცვ-ის გამომცემლობა, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 77/78-ს, ხელმოწერილია დასაბეჭდად : 11/1-79 წ. ქალაქის ზომა 70x108/8
 საქური ნაბეჭდი ფურცელი 2. სააღმასწოლო-საგამომცემლო თანხა 1.7 ● საქართველოს კვ. ცვ-ის გამომცემლობის სტამბა, თბილისი, ლენინის
 ქ. 14. ● შეკვ. 3270 უკ 00604 ტირ. 141.000 თბილისი, პრ. რუსთაველი № 42, სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი «ნიანგი», ● Изда-
 тельство ЦК КП Грузии. ● Типография Издательства ЦК КП Грузии, Тбилиси, ул. Ленина № 14.
 ელფონები: 99-76-69, 93-19-42, 93-10-78, 93-49-32. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ნახატი თემის ავტორები: ა. აფიონიძე, თ. გოგოლაძე, მ. დინიაშვილი, ა. ფრამბე, ნ. იოსებოძო, მ. კუცია, ზ. ლომია, დ. მარტოვილი, მ. მუცლიაშვილი, მ. პეტროშვილი, ი. უფიანიძე.

